

Arrest

nr. 165 752 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden ter kennis gebracht op 5 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PINCEMIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn.

Op 3 mei 2006 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

Op 8 mei 2006 werd de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk verklaard en verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op 24 mei 2006.

Op 4 september 2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een schorsend beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 24 januari 2009 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Bij arresten nrs. 72 912 en 72 913 van 10 januari 2012 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) afstand van geding vastgesteld nu verzoekers met de overgang tussen de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen en de Raad niet de voortzetting van hun zaak hadden gevraagd.

Op 26 november 2012 werd het attest van immatriculatie ingetrokken.

Op 30 november 2012 dienden verzoekers andermaal een asielaanvraag in.

Op 18 december 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 15 januari 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker en werden de attesten van immatriculatie ingetrokken.

Op 7 februari 2013 werden de voornoemde bevelen om het grondgebied te verlaten ingetrokken en werden verzoekers opnieuw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 7 juli 2014 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 7 juli 2014 nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van derde verzoekster.

Op 9 juli 2014 nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van eerste verzoeker en tweede verzoekster. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr.140 862 van 12 maart 2015 verwierp de Raad het beroep omdat er in het verzoekschrift geen middel was ontwikkeld.

Op 5 december 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 februari 2015 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.12.2014 werd ingediend door :

A., E. (R.R. ...)

Geboren te S. op [...]1972

A., A. (R.R....)

Geboren te T op [...]1972

Wettelijke vertegenwoordigers van:
A., A. (R.R....)
Geboren op [...]1999 te T.
A., Ad. (R.R. ...)
Geboren op [...]1999 te T.
Meerderjarige dochter:
A., A. (R. R. ...)
Geboren op [...]1994
Nationaliteit: Bosnie en Herzegovina
Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 11.01.2012 met een beslissing zonder voorwerp door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede asielprocedure van betrokkenen werd afgesloten op 18.12.2012 met een beslissing tot niet in overwegingname door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Betrokkenen beroepen zich op de behandelingsduur van hun procedure als buitengewone omstandigheid. De duur van de procedure echter vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die het voor betrokkenen moeilijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst. We wijzen er vooreerst op dat de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 geen betrekking hebben op redenen om het verblijf toe staan maar wel betrekking hebben op de redenen waarom de aanvraag in België wordt ingediend en niet in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan waarom de lange asielprocedure het hen onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien verwijzen we naar de verklaringen van betrokkenen zelf, afgelegd tijdens de tweede asielprocedure, waarin ze stellen dat hun Bosnische advocaat hun gesignaleerd heeft dat ze zonder problemen kunnen terugkeren naar hun land. Dit toont aan dat een terugkeer naar Bosnië mogelijk is om daar de aanvraag in te dienen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen halen aan dat ze geen banden meer hebben met hun land van herkomst na een verblijf van acht jaar in België. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 33 jaar in Bosnië- Hercegowina en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen halen verder als buitengewone omstandigheid het feit aan dat er geen Belgische ambassade is in Bosnië en dat zij zich moeten richten tot de Belgische ambassade te Zagreb, Kroatië. Bovendien stellen betrokkenen dat zij dan, zonder identiteitsdocumenten, Oostenrijk, Duitsland en

Slovenië moeten doorkruisen en dat zij geen geld hebben om de reis naar Kroatië te bekostigen. Ze leggen ook nog een document voor waaruit blijkt dat Bosniërs sinds de aansluiting bij de Europese Unie van Kroatië nood hebben aan een biometrisch paspoort en zich niet meer enkel met hun identiteitskaart naar Kroatië kunnen begeven.

Echter, bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Bovendien verklaarde betrokkene zelf, tijdens zijn tweede asielprocedure, dat hij terug kan keren naar zijn vorige werkgever (de politiediensten te Tuzla). Hierdoor kan het argument dat betrokkene niet over inkomsten beschikt, niet weerhouden worden. Zij dienen ook niet Oostenrijk, Duitsland en Slovenië te doorkruisen zonder identiteitsdocumenten, daar zij niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om in eerste instantie terug te keren naar Bosnië-Herzegowina en daar hun administratieve problemen (gebrek aan geldig paspoort) op te lossen en zich pas na regeling daarvan te richten tot de Belgische ambassade te Zagreb. Het feit dat betrokkenen zich moeten richten tot de Belgische ambassade te Zagreb vormt geen buitengewone omstandigheid daar dit feit voor alle Bosniërs geldt. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om zich naar Zagreb te begeven.

Betrokkenen halen verder nog aan dat er bij een terugkeer naar het land van herkomst een risico bestaat dat zij hun facturen en hypothecair krediet niet meer kunnen betalen met alle gevolgen van dien. Echter, betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat hun verblijf precair was en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Bovendien betekenden zij reeds op 16.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is de eigen keuze van betrokkenen geweest om in die precaire situatie over te gaan tot de aankoop van een eigen woning met een hypothecair krediet. Zij zijn dan ook verantwoordelijk voor de gevolgen daarvan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. M.b.t. hun oudste dochter stellen we vast dat zij reeds meerderjarig is en dus niet meer schoolplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking kwamen met het gerecht en over een blanco strafregister beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkenen taalcursussen en inburgeringscursussen zouden gevolgd hebben, dat zij steeds gewerkt zouden hebben tot aan de intrekking van hun arbeidskaart, dat ze een eigen woning gekocht hebben, dat ze steeds hun belastingen betaald hebben, dat ze een grote vrienden en kennissenkringen zouden hebben opgebouwd en dat ze een attest van inburgering voorleggen evenals arbeidsovereenkomsten, een verkoopsovereenkomst, een getuigenverklaring en schoolgetuigschriften) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 12 februari 2015 nam de gemachtigde de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing betreffende eerste verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: A., E.
geboortedatum: [...]1972
geboorteplaats: S.
nationaliteit: Bosnie en Herzegovina*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.07.2014, aan betrokkene betekend op 16.07.2014.”

Dit is thans de derde bestreden beslissing gericht aan tweede verzoekster, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

*Naam, voornaam: A., A.
geboortedatum: [...]1972
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Bosnie en Herzegovina*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.07.2014, aan betrokkene betekend op 16.07.2014.”

Dit is thans de vierde bestreden beslissing, gericht aan derde verzoekster (meerderjarige dochter), waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

*Naam, voornaam: AA
geboortedatum: (...)1994
geboorteplaats: Tuzla
nationaliteit: Bosnie en Herzegovina*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

*o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2014, aan betrokkene betekend op 10.07.2014.”*

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen heeft verweerder een exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen wegens de procesbekwaamheid van de twee minderjarige kinderen bij het indienen van het beroep.

Daargelaten de vraag of men *in casu* wel kan stellen dat het verzoek ook werd ingediend door de tweelingbroers Ad. A. en Al. A., nu onder de naam van eerste verzoeker duidelijk staat “verzoeker”, onder de naam van tweede verzoekster duidelijk staat “verzoekster” en onder de naam van derde verzoekster duidelijk staat verzoekster, hetgeen niet staat vermeld onder de naam van de minderjarige tweelingbroers, blijkt wel dat niet letterlijk verduidelijkt is in het verzoekschrift dat de ouders beiden optreden als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen.

Niettegenstaande in ons rechtsstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader en zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. *In casu* bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep mede ingesteld door de minderjarige broers betrekking heeft op rechten die aan hun persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich, of de broers over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken om zelf hun beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van de broers ten tijde van het instellen van hun beroep, met

name 16 jaar, is de Raad van oordeel dat ook de tweelingbroers Ad. A. en Al. A. over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken om een beroep bij de Raad in te dienen.

Het beroep ingesteld door Ad. A. en Al. A. is ontvankelijk. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In hun eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur waarbij de overheid, bij het nemen van een beslissing, haar besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en haar motivering te baseren op feiten die correct zijn.

Verweerster verwijst eerst naar het feit dat de criteria van de instructie van 19.07.2009 niet meer van toepassing zouden zijn om een beslissing tot machtiging te rechtvaardigen om tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekers te concluderen.

Vooraleer verweerster zich over de gegrondheid uitspreekt, dient zij na te gaan of er zich buitengewone omstandigheden voordoen die ervoor te zorgen dat verzoekers niet in hun land van herkomst hun aanvraag konden indienen. Verwijzen naar het feit dat hun aanvraag al dan niet gegrond zal zijn, is geen argument om de buitengewone omstandigheden af te wijzen.

Verweerster antwoordt ook heel summier op het argument van verzoekers dat zij, bij een terugkeer in hun land van herkomst, geconfronteerd zouden worden met het feit dat zij hun hypothecaire lening en facturen niet verder zouden kunnen betalen. Verweerster stelt dat verzoekers steeds op de hoogte waren dat hun verblijf precair was nadat zij op 16.07.2014 een bevel ontvingen om het grondgebied te verlaten.

De redenering van verweerster is niet correct.

Eerste en tweede verzoekers hebben in het verleden een arbeidskaart C mogen ontvangen omdat zij voor 1.06.2007 een asielaanvraag ingediend hadden.

Het is omwille van deze arbeidskaart dat verzoekers in het kader van arbeidsovereenkomsten tewerk werden gesteld, en dat zij een hypothecaire lening bij een Belgische bank mochten afsluiten. Sedert de definitieve afsluiting van hun eerste asielprocedure hebben verzoekers geen arbeidskaart meer.

Op het ogenblik dat een hypothecaire lening aan verzoekers toegekend werd, was de situatie van verzoekers niet precair. Alle informatie hieromtrent werd aan verweerster gecommuniceerd, en het feit dat verweerster stelt dat verzoekers pas in 2014 in zulke situatie terecht zijn gekomen, toont nogmaals aan dat verweerster zeer onzorgvuldig haar beslissing genomen heeft, zonder rekening te houden met de concrete elementen van haar dossier. Om deze redenen dient de beslissing van verweerster vernietigd te worden.”

In hun tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten hun tweede middel toe als volgt:

“In het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur is verweerster gebonden tot een materieel motiveringsplicht.

Door haar beslissingen te motiveren, moet verweerster ervoor zorgen dat haar beslissing niet kennelijk onredelijk is, rekening houdende met de concrete omstandigheden van het dossier.

- Zeer cynisch oordeelt verweerster dat verzoekers 33 jaar in Bosnië gewoond hebben, en doch enkel 8 jaar in België, om tot de conclusie te komen dat zij waarschijnlijk banden met Bosnië hebben en dat het aldus geen probleem zou vormen om hetgeen zij 8 jaar lang opgebouwd hebben achter te laten, en in Bosnië opnieuw te beginnen.

Verweerster negeert volledig rekening te houden met het feit dat verzoekers en hun kinderen hun professionele en sociale leven in België hebben opgebouwd, en dit omwille van het feit dat het onderzoek van hun asielaanvraag 6 jaar in beslag genomen heeft en dat het onderzoek naar de ontvankelijkheid van hun eerste regularisatieaanvraag meer dan 5 jaar in beslag genomen heeft.

Terecht vrezen verzoekers dit sociaal leven definitief te verliezen indien zij, in zeer precaire omstandigheden, zonder geld en zonder reisdocumenten, terug naar Bosnië zouden keren.

Verweerster minimaliseert bovendien de vrees van verzoeker om zijn gezin, na het onbekend tentoon te stellen, door te stellen dat verzoeker verklaard zou hebben in 2006 en in 2012 dat hij zijn werk bij de Bosnische politie mogelijk zou mogen terugkrijgen.

Verweerster blijkt te vergeten dat verzoekers intussen drie kinderen hebben die hun hele schoolloopbaan in België hebben gevolgd.

Indien verzoeker verklaard heeft dat hij mogelijk zijn werk zou kunnen hervatten, hetgeen uiteraard zeer onwaarschijnlijk is na 8 jaar uit zijn land afwezig te zijn, was het enkel om aan te tonen dat hij in Bosnië geen financiële problemen had, en het dat enkel omwille van vrees voor vervolging was dat hij en zijn gezin hun land verlaaten.

Door de verklaringen van verzoekers totaal uit hun context te gebruiken, schendt verweerster haar motiveringsplicht; haar motivering dient enkel op concrete elementen te worden gegrond, doch niet op een verkeerde interpretatie van verklaringen die in het kader van een volledige andere procedure afgelegd werden.

Artikel 9 bis vereist niet dat verzoekers aantonen dat het voor hen absoluut onmogelijk is om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is voor verzoekers voldoende om te bewijzen dat het 'zeer moeilijk' zou zijn om zich, met heel hun gezin, naar Kroatië te begeven om een aanvraag om machtiging tot verblijf in de bevoegde consulaire post in te dienen.

Bij haar beoordeling van de argumentatie van verzoekers mag verweerster de criteria van de wet niet verstrengen.

In casu is het evident dat het voor verzoekers zeer moeilijk is om zonder geld, zonder perspectieven, en zonder garantie om hun sociaal leven in België op korte termijn te mogen hervatten, zich naar Kroatië te begeven om een nieuwe regularisatieaanvraag in te dienen.

- Verweerster stelt daarna dat verzoekers niet Oostenrijk, Duitsland en Slovenië dienen te doorkruisen zonder identiteitsdocumenten, daar zij niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om in eerste instantie terug naar Bosnië-Herzegovina te keren en dan hun administratieve problemen op te lossen en zich pas na regeling tot de Belgische Ambassade te Zagreb te wenden. Het feit dat verzoekers zich moeten richten tot de Belgische Ambassade te Zagreb vormt voor verweerster geen buitengewone omstandigheid.

Verweerster negeert rekening te houden met het feit dat verzoekers, ongeacht de financiële onmogelijkheid om het te doen, onmogelijk een vlucht naar Bosnië zonder identiteitsdocumenten kunnen nemen. Verzoekers kunnen aldus enkel met de auto naar Bosnië reizen, met het risico dat zij zonder documenten drie grenzen moeten doorkruisen.

De motivering van de bestreden beslissing is hieromtrent opnieuw onvolledig en niet draagkrachtig. Zij laat verzoekers niet toe om de precieze overwegingen die aan de basis liggen van een belangrijk onderdeel van de bestreden beslissing te kennen en om met volledige kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

- Volgens verweerster kan het feit dat de kinderen van verweerster hier naar school gaan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De kinderen van verzoekers dienen inderdaad niet naar een gespecialiseerde infrastructuur te gaan die niet in het land van herkomst te vinden is.

De kinderen van verzoekers zouden inderdaad mogelijk naar een Bosnische school kunnen. Verweerster kan echter niet volhouden dat het voor kinderen die 8 jaar in een Nederlandstalige school naar school zijn gegaan, en die nooit in het kader van een Bosnisch opleidingssysteem gestudeerd hebben, niet moeilijk zou zijn. Gelet op het feit dat de dochter van verzoekers binnen enkele maanden afgestudeerd zal zijn, en gelet op het feit dat de zonen van verzoekers het uitstekend doen in het derde middelbaar, zou het voor verzoekers extreem moeilijk zijn om de inspanningen en goede resultaten van hun kinderen te negeren en hen te verplichten om terug van nul in Bosnië te beginnen, en dit enkel om een regularisatieaanvraag in Kroatië te kunnen indienen.

Kleine kinderen kunnen zich probleemloos aanpassen aan een nieuw opleidingssysteem. De kinderen van verzoekers zijn echter jongeren die heel hun loopbaan in België afgelegd hebben, zodat het zonder twijfel zeer moeilijk, of onmogelijk zal zijn om op hun leeftijd een diploma in hun land van herkomst te bekomen. Door hun leeftijd en de duur van hun verblijf in België is het voor verzoekers extreem moeilijk geworden, omwille van de situatie van hun kinderen, om terug naar hun land van herkomst te keren. Verweerster heeft hiermee totaal geen rekening gehouden en heeft hier nogmaals haar motiveringsplicht geschonden.

Door een standaard motivering te hanteren die in feite van toepassing is op alle ouders van schoolgaande kinderen, heeft verweerster onzorgvuldig geoordeeld, zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoekers.

In een arrest van 17 januari 2014 (arrest nummer 117.107) heeft de Raad erkend dat de problematiek van schoolgaande kinderen concreet beoordeeld dient te worden, en dat de concrete beoordeling deel moet uitmaken van de motivering van de overheidsdiensten:

‘De Raad benadrukt nogmaals dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Gelet op het feit dat verzoekende partijen uitdrukkelijk gewezen hebben op het feit dat hun mentaal gehandicapt kind een taalontwikkelingsstoornis heeft en het Servisch niet machtig is, zodat kan aangenomen worden dat het kind, indien het in Servië onderwijs in het Servisch zou moeten volgen, ernstige problemen hierbij zal ondervinden, kon de verwerende partij niet volstaan met het loutere motief dat “betrokkenen niet aantonen waarom de kinderen het Servisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal”. Indien de verwerende partij dit oordeel is toegedaan, kan van haar verwacht worden dat zij motiveert waarom, ondanks de taalontwikkelingsstoornis van het kind I.B., dit niet verhindert dat hij de officiële taal van het land van herkomst kan leren of zich aanpassen aan een scholing in het Servisch. De Raad oordeelt dat, gelet op de gegevens die aan de verwerende partij dienaangaande kenbaar waren gemaakt, de verwerende partij kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken louter omdat niet is aangetoond waarom de kinderen het Servisch niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. In de nota met opmerkingen wordt niet ingegaan op dit punt van kritiek van de verzoekende partijen.’

In hun derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij lichten hun derde middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat ieder ‘het recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie’.

Door de duur van hun verblijf, en door het feit dat verzoekers hun sociaal en professioneel leven in België opgebouwd hebben, kan niet ontkend worden dat zij over een privéleven in België beschikken in de zin van Artikel 8 EVRM.

Door de concrete situatie van verzoekers volledig te negeren en door geen rekening te houden met de situatie van hun kinderen, met hun sociaal leven, en met het feit dat zij, terwijl zij legaal in België verbleven, een woning hebben aangeschaft, schendt verweerster Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

‘Het niet aanvaarden van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden zou in hun geval neerkomen op een ongeoorloofde en disproportionele aantasting van hun privé- en familiaal leven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. De vaststelling van de verwerende partij dat verzoekende partijen zichzelf in de situatie brachten waarin zij zich nu bevinden en dat zij illegaal zijn, is niet kennelijk redelijk gelet op de aangevoerde specifieke problematiek. De vaststelling laat niet toe te besluiten dat verzoekende partijen niet dienstig naar de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM kunnen verwijzen’. Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maandag 10 december 2012, Nummer 93.196.’

3.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing.

Verzoekers voeren in hun eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en stellen dat de gemachtigde zeer summier heeft geantwoord op hun argument dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst geconfronteerd zullen worden met het feit dat ze hun hypothecaire lening en facturen niet verder zullen kunnen betalen. Ze stellen dat de redenering van de gemachtigde dat ze wisten dat hun verblijf steeds precair was niet correct is, nu zij een arbeidskaart C mochten ontvangen omdat zij voor 1 juni 2007 een asielaanvraag hadden ingediend. Ze menen dat op het ogenblik van het afsluiten van de lening, hun situatie niet precair was nu zij pas na definitieve afsluiting van hun eerste asielprocedure in zulke situatie zijn terecht gekomen. De gemachtigde heeft volgens verzoekers onvoldoende rekening gehouden met de concrete elementen van het dossier en bijgevolg onzorgvuldig gehandeld. Verzoekers voeren in het tweede middel eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht nu zij de beslissing kennelijk onredelijk achten gezien de concrete omstandigheden van hun dossier. Ze erkennen dat zij moeten aantonen dat het voor hen zeer moeilijk zou zijn om met hun hele gezin naar Kroatië te gaan om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde consulaire post. Ze stellen dat het voor hen zeer moeilijk is om zonder geld, zonder geldige identiteitsdocumenten en zonder garantie dat ze hun sociaal leven op korte termijn kunnen hervatten en met drie kinderen die hun hele schoolloopbaan in België hebben gevolgd, naar Kroatië te gaan voor het indienen van de aanvraag. Verzoekers gaan in op het argument van de gemachtigde dat verzoekers Oostenrijk,

Duitsland en Slovenië niet moeten doorkruisen zonder identiteitsdocumenten omdat ze niet aantonen dat ze in eerste instantie naar Bosnië-Herzegovina kunnen gaan, om daar hun administratieve problemen op te kunnen lossen en zich pas nadien naar Zagreb in Kroatië te wenden. Ze wijzen erop dat ze zonder geldige identiteitsdocumenten geen vlucht naar Bosnië kunnen nemen en dus wel degelijk met de wagen naar Bosnië zouden moeten reizen, hetgeen vereist dat ze zonder documenten de grenzen van die staten moeten doorkruisen. Ze menen dat de motivering op dat punt niet draagkrachtig is. Verzoekers werpen eveneens op dat de gemachtigde hun professionele en sociale leven heeft genegeerd nu hun asielprocedure 6 jaar en het onderzoek van hun eerste regularisatieaanvraag 5 jaar in beslag heeft genomen. Ze stippen aan dat zij drie kinderen hebben die hun hele schoolloopbaan in België hebben gevolgd en dat het geen kleine kinderen meer zijn die zich probleemloos aanpassen aan een nieuw Bosnisch opleidingssysteem. Het zou voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zijn na 8 jaar terug naar het herkomstland te gaan. Verzoekers menen dat door een standaardmotivering te hanteren, de gemachtigde onzorgvuldig heeft geoordeeld zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoekers. Ze lezen hierin een schending van de motiveringsplicht.

Verweerder repliceert in de nota dat verzoekers niet kunnen voorhouden dat zij gedurende een bepaalde periode geen precair verblijf hadden, nu er nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur werd toegekend en zij wisten dat hun verblijf afhankelijk was van het resultaat van de asielprocedures en regularisatieaanvraag. Zij tonen niet aan dat ze geen inkomsten kunnen verwerven in het herkomstland waardoor er geen sprake is van buitengewone omstandigheden omdat verzoekers hun lening niet zouden kunnen afbetalen. Verweerder gaat verder uitgebreid in op de ruime beleidsvrijheid van de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Aangaande het tweede middel repliceert verweerder dat verzoekers met hun summiere kritiek geenszins aannemelijk maken dat de gemachtigde kennelijk onredelijk zou geoordeeld hebben dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, alle door de verzoekers aangehaalde elementen werden op grondige wijze beoordeeld. Ter zitting werpt verweerder nog op dat de eerste regularisatieaanvraag ook onontvankelijk werd verklaard en het beroep daartegen verworpen werd op 12 maart 2012 (*sic*) door de Raad en dit arrest gezag van gewijsde heeft nu er na dat arrest weinig is veranderd.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.g.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 5 december 2014 verwezen verzoekers naar het feit dat zij over Bosnische identiteitsdocumenten beschikken die niet meer geldig zijn, dat zij reeds 8 jaar in België verbleven op het ogenblik van de aanvraag en geen band meer hebben met hun herkomstland. Ze stipten daarbij verder aan dat zij een asielaanvraag indienden in mei 2006 en meer dan 5 jaar hebben gewacht op het arrest van de Raad waarin de asielaanvraag definitief werd verworpen omdat ze de briefwisseling van de Raad niet zouden ontvangen hebben. Ze vervolgden dat ze zich naar Kroatië zouden moeten begeven omdat er geen consulaire post, noch Belgische ambassade is in Bosnië. Ze vrezden als ze via Duitsland, Oostenrijk en Slovenië moeten rijden zonder enig identiteitsdocument zij met de lokale overheden problemen zullen krijgen. Verzoekers voegden bij hun aanvraag eveneens een stuk waaruit blijkt dat Bosnische burgers sedert het Unielidmaatschap van Kroatië niet langer enkel met een identiteitskaart de grens kunnen oversteken, maar in het bezit moeten zijn van een biometrisch paspoort of een visum moeten aanvragen. Ze stellen eveneens een dergelijke reis naar Kroatië met een gezin van 5 personen niet te kunnen bekostigen, en hun facturen en hypothecaire lening tijdens hun afwezigheid onbetaald zullen blijven met alle gevolgen daarvan. Ze stippen in de aanvraag ook aan dat hun kinderen schoolgaand zijn sedert 2006.

Waar de gemachtigde stelt dat verzoekers niet aantonen waarom de lange asielprocedure het hen onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren, nu bovendien hun Bosnische advocaat het tegenovergestelde heeft gesteld, hebben verzoekers nochtans uitdrukkelijk gewezen op de zeer lange duur van die asielprocedure, met name meer dan 5 en een half jaar, periode waarin zij werk gezocht en gevonden hebben en eveneens een huis hebben gekocht met de noodzakelijke verplichtingen die samengaan met het hebben van een hypothecaire lening en bovendien het feit dat hun drie kinderen, thans nog twee minderjarige kinderen, hier jarenlang school hebben gelopen. De Raad kan de gemachtigde volgen waar hij stelt dat een "zekere" behandelingsperiode geen recht op verblijf geeft, doch is van mening dat in deze uitzonderlijke zaak die lange asielprocedure en bijgevolg het lang legaal verblijf dat hiermee is gepaard gegaan zoals blijkt uit de afgifte van het attest van immatriculatie en de jarenlange verlengingen daarvan, een geheel van elementen tot gevolg heeft gehad die maken dat niet langer op redelijke wijze kan gesteld worden dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag in Kroatië wordt ingediend. Zo kunnen verzoekers gevolgd worden waar zij stellen dat geen afdoende motivering werd gegeven naar aanleiding van het door hen aangehaalde praktisch element dat zij niet over geldige identiteitsdocumenten beschikken en niet over een biometrisch paspoort beschikken om naar Kroatië te reizen, hetgeen sedert het Unielidmaatschap van Kroatië voor Bosniërs is vereist. De gemachtigde betwist niet dat verzoekers niet over geldige documenten beschikken en heeft hier, zoals verzoekers aangeven, op stereotiepe en onafdoende wijze op geantwoord. Het feit dat vrijwillige terugkeer voor "migranten zonder papieren" een mogelijkheid is, toont nog niet aan dat IOM in de mogelijkheid is om de vrijwillige repatriëring te organiseren voor

vreemdelingen zonder geldige identiteitsdocumenten. Onder “migranten zonder papieren” kunnen immers migranten zonder een legaal Belgisch verblijfsdocument begrepen worden. De Raad ziet geen stuk in het administratief dossier waaruit blijkt dat IOM zomaar iedere vreemdeling zonder geldig identiteitsdocument met enige mogelijkheid tot succes kan begeleiden bij een vrijwillige terugkeer. Wat betreft het argument van verzoekers dat zij zouden verplicht worden via Oostenrijk, Duitsland en Slovenië met de wagen te reizen, hetgeen grote moeilijkheden zal opleveren aan de grenzen voor vreemdelingen zonder geldige identiteitsdocumenten, stelt de gemachtigde “*zij dienen ook niet Oostenrijk, Duitsland en Slovenië te doorkruisen zonder identiteitsdocumenten, daar zij niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om in eerste instantie terug te keren naar Bosnië-Herzegowina en daar hun administratieve problemen (gebrek aan geldig paspoort) op te lossen en zich pas na regeling daarvan te richten tot de Belgische ambassade van Zagreb.*” De Raad volgt verzoekers dat dit geen draagkrachtig motief is en begrijpt niet waar de gemachtigde op doelt. Indien de gemachtigde doelt op een vliegreis rechtstreeks naar Bosnië, kan dit, zoals verzoekers aanvoeren, geenszins zonder geldige identiteitsdocumenten, en anders dienen zij wel degelijk de voormelde landen door te reizen gezien de geografische ligging van België, Bosnië en Kroatië.

Aangaande de hypothecaire lening en de problemen bij afbetaling indien zij voor onbepaalde tijd moeten terugkeren naar Bosnië en Kroatië meent de Raad dat verzoekers ook een punt hebben als zij aanstippen dat zij dit huis kochten op een ogenblik dat zij in legaal verblijf zich op het grondgebied bevonden. Verweerder stipt terecht in de nota aan dat verzoekers nooit een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur hebben gehad en dus dat het verblijf een zeker precair karakter had, doch de concrete situatie van verzoekers wordt hierbij zoals deze laatsten terecht aanvoeren onderbelicht, nu zij zoals blijkt uit de verkoopakte deze woning pas hebben aangeschaft in februari 2011. Uit de feiten blijkt dat verzoekers reeds sinds mei 2006 over een attest van immatriculatie beschikten en dat zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster werk vonden vooraleer zij bijna 5 jaar later, en nog steeds in legaal verblijf, overgingen tot het aanschaffen van een woning. De gemachtigde legt de verantwoordelijkheid hiervoor volledig bij verzoekers, doch het is geenszins de verantwoordelijkheid van verzoekers dat de behandeling van de asielpcedure en regularisatieprocedure zo lang heeft aangesleept. In tegendeel, uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers en hun advocaten en hun sympathisanten, zoals de burgemeester van de stad waar zij wonen, gedurende jaren hebben aangedrongen, zowel bij de gemachtigde als bij de bevoegde staatssecretaris op dat ogenblik, op een beslissing inzake de regularisatieprocedure waarbij gedurende jaren telkens opnieuw standaard werd geantwoord dat het dossier prioritair zou behandeld worden. Het feit dat zowel de gemachtigde in de bestreden beslissing als verweerder in de nota stellen dat niet is aangetoond dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij geen inkomsten kunnen verwerven in het herkomstland, doet geen afbreuk aan de dwingende verplichtingen die voortvloeien uit de hypothecaire lening en verzoekers maken aannemelijk dat het bijzonder moeilijk is hieraan te blijven voldoen bij de verplichting tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland.

Wat betreft de schoolgaande kinderen voeren verzoekers eveneens terecht aan dat het in hun uitzonderlijke en specifieke situatie bijzonder moeilijk zou zijn, na 8 jaar onderwijs in ons land en voor de twee jongste kinderen zonder enige ervaring met het Bosnisch onderwijssysteem, van nul te beginnen in Bosnië gezien hun leeftijd en de duur van het verblijf in België, ook al erkennen zij dat zij geen gespecialiseerd onderwijs nodig hebben. Ook de Raad van State heeft in zijn arresten reeds erkend dat niet in om het even welke situatie kan worden volstaan met het motief dat geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, om dit element niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (RvS 8 februari 2002, nr. 103.410 en RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791). Waar verweerder ter zitting nog heeft verwezen naar het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad volgend op het beroep tegen de onontvankelijkverklaring van de eerste regularisatieaanvraag, wijst de Raad erop dat het gezag van gewijsde zich niet verder uitstrekt dan tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt. Voor een toepassing van het gezag van gewijsde wordt vereist dat de gevorderde zaak dezelfde is; dat de vordering op dezelfde oorzaak berust; dat de vordering tussen dezelfde partijen bestaat en door hen en tegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is. *In casu* betreffen de thans bestreden beslissingen andere beslissingen dan degene waarover de Raad in zijn arrest nr. 140 862 van 12 maart 2015 heeft geoordeeld. Dit arrest had betrekking op de beslissingen van 7 en 9 juli 2014 waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 januari 2009 onontvankelijk werd verklaard en waarbij het bevel om het grondgebied werd afgegeven. Bovendien heeft de Raad in dit arrest vastgesteld dat geen enkel middel was ontwikkeld dermate dat het beroep onontvankelijk was. *In casu* betreft het vier andere bestreden beslissingen. Bovendien voert verweerder, terecht, niet aan dat er thans geen middelen zouden ontwikkeld zijn.

De Raad volgt verweerder dan ook niet waar hij meent dat verzoekers slechts een summere kritiek zouden gehad hebben, noch waar hij stelt dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekers daadwerkelijk kenmerken. Het louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat *in casu* niet, nu de Raad in deze uitzonderlijke zaak van mening is dat het geheel van aangehaalde buitengewone omstandigheden door de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld. Verweerder onderstreept in deze terecht dat de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en de Raad zich hierbij niet in de plaats van de gemachtigde mag stellen, doch dit neemt niet weg dat de gemachtigde hierbij niet op kennelijk onredelijke wijze mag te werk gaan, hetgeen *in casu* om voormelde redenen het geval is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt in de gegeven mate aangenomen.

Dit leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.2. Aangaande de tweede, derde en vierde bestreden beslissing (bijlagen 13)

Verzoekers voeren in hun derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze stellen dat ze een uitgebreid privéleven hebben ontwikkeld in België gezien de duur van hun verblijf, en hun sociaal en professioneel leven zoals hun langdurig legaal verblijf, de situatie van de kinderen en het feit dat zij een woning hebben aangeschaft. Deze concrete situatie werd volgens verzoekers volledig genegeerd en zou een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Ze citeren hierbij een arrest van de Raad waarin de Raad in die zaak had gesteld dat het niet aanvaarden van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden zou neerkomen op een ongeoorloofde en disproportionele aantasting van het privé- en familiaal leven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. De Raad vervolgde in die zaak dat de vaststelling van verweerder dat verzoekers zichzelf in de situatie brachten waarin zij zich bevinden en dat zij illegaal zijn, niet kennelijk redelijk was gelet op de aangevoerde specifieke problematiek.

Zoals blijkt uit de feiten en uit het administratief dossier en zoals opgeworpen in de aanvraag om machtiging tot verblijf, zijn verzoekers reeds op Belgisch grondgebied sedert begin mei 2006, werd hun asielaanvraag ontvankelijk verklaard op 8 mei 2006 en werden zij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op 24 mei 2006. Na een weigering van de vluchtelingenstatus door het CGVS dienden verzoekers een schorsend beroep in bij de Vaste Beroepscommissie (hierna verkort de VBV). Pas in januari 2012, bijna vijf jaar en een half later, toen de VBV niet langer bestond en de Raad de bevoegdheden van de VBV had overgenomen, verwierp de Raad dit beroep wegens afstand van geding omdat door verzoekers de voortzetting van hun geding door de Raad niet werd gevraagd. Volgens de bewering van verzoekers omdat de briefwisseling van de Raad hen om onbekende reden niet bereikt zou hebben. In deze periode van legaal verblijf dienden verzoekers een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet op 24 januari 2009, verkregen eerste verzoeker en tweede verzoekster een arbeidskaart C, vonden eerste verzoeker en tweede verzoekster werk, eerst van bepaalde en vervolgens van onbepaalde duur, kochten zij een huis en gingen hun drie kinderen naar school. De twee jongste kinderen, tweelingbroers zijn op de leeftijd van zeven jaar in België aangekomen en hebben sedert hun zeven jaar school gelopen in het Rijk, ook de thans meerderjarige dochter, die 10 jaar was bij de aankomst in België heeft vervolgens steeds school gelopen in België. De beslissing volgend op de eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging werd genomen 7 juli 2014, 5 jaar na de aanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen aangezien de raadsman geen middel had ontwikkeld in het verzoekschrift. De tweede aanvraag, die de thans eerste bestreden beslissing voorafging, werd ingediend op 5 december 2014. Deze eerste bestreden beslissing en de thans bestreden bevelen zijn genomen als de kinderen respectievelijk 16 (de tweelingbroers) en 21 jaar (derde verzoekster) oud waren.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bevelen geen enkele *fair balance* test wordt gemaakt, noch ten aanzien van het gezinsleven, noch ten aanzien van het privéleven.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda - Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, §59).

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde ook recent nog dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 104.) De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49).

In casu echter betreft de bestreden beslissing niet het bevel volgend op een beëindiging van verblijf. Daarom zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar vast op grond van de gegevenshistoriek RN die aan de Raad werd verstrekt op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet dat verzoekers van 24 mei 2006 tot minstens 26 november 2012 in het bezit waren van een attest van immatriculatie. Uit het administratief dossier blijkt verder dat zij nadien ook nog op 7 februari 2013 opnieuw in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid *in casu* van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een *fair balance* test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan en anderen v. Noorwegen*, § 68 – 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, *Konstantinov v. Nederland*, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 *Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland*, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-VI*; EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-I*; EHRM 21 februari 1990, *Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk*, § 41, *Series A no. 172*). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van

beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de *fair balance* toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten” (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Bijzondere aandacht wordt ook besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een *fair balance* test: *“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. »* En verder *“It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120.) Zie ook in het kader van de proportionaliteit: *“Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, Darren Omeregje et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. »* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij verwijderingsmaatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

Verzoekers maken aannemelijk dat verweerder op de hoogte was van hun uitgebreid privéleven op het grondgebied met lang verblijf waarin zij vele jaren hebben gewerkt, evenals van het feit dat eerste verzoeker en tweede verzoekster een huis hebben gekocht en de minderjarige zonen en meerderjarige dochter hier zowel in de lagere school als de middelbare school talrijke jaren onderwijs hebben gevolgd en op het ogenblik van de bestreden beslissing al respectievelijk 16 en 21 jaar oud waren.

In de bevelen wordt geen enkele belangenafweging gemaakt aangaande dit uitzonderlijk privéleven. Daargelaten de vraag of in een andere beslissing dan de bestreden bevelen kan voorzien worden in een *fair balance* test, stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing enkel wordt gesteld met betrekking tot de elementen die slaan op het privéleven dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure, dat verzoekers niet aantonen dat ze na hun verblijf van acht jaar in België geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het herkomstland, dat zij wisten dat zij in precair verblijf een eigen woning hebben gekocht en een hypothecair krediet zijn aangegaan en hun minderjarige kinderen geen gespecialiseerd onderwijs nodig hebben. In de nota met opmerkingen stelt verweerder, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State, dat verzoekers uiteraard niet dienstig kunnen verwijzen naar gebeurlijke sociale of zakelijke relaties die zij in België zouden opgebouwd hebben omdat dergelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden ressorteren. Verweerder vervolgt dat het sociaal en

economisch welzijn dat verzoekers in België in illegaal verblijf zouden tot stand gebracht hebben, niet dienstig is. Verweerder erkent in de nota dat een *fair balance* test moet gedaan worden en gaat hier *a posteriori* in de nota uitgebreid op in, weliswaar enkel wat betreft het gezinsleven. Verweerder concludeert dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen, doch enkel een tijdelijke verwijdering en verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin gesteld wordt dat het opbouwen van een gezinsleven in illegaal verblijf geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat kan genereren.

De Raad herhaalt vooreerst dat de gemachtigde in de bijlagen 13 geen enkele afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en wat betreft de elementen die in de eerste bestreden beslissing raakvlak vertonen met een beoordeling van het privéleven van verzoekers, is de Raad geenszins overtuigd dat dit op een zorgvuldige wijze is gebeurd en met voldoende gewicht voor de hogere belangen van de minderjarige kinderen. De gemachtigde verzwijgt ook in die beslissing dat de asielpcedure maar liefst 5 en een half jaar heeft geduurd en gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoekers niet enkel een uitzonderlijk lang verblijf hebben in het Rijk maar eveneens een uitzonderlijk lang legaal verblijf kunnen voorleggen. Het is hoofdzakelijk in dit legaal verblijf dat verzoekers hun privéleven hebben opgebouwd, nu zij daarin werk zochten en vonden en een huis kochten. De loutere vermelding dat de kinderen van verzoekers niet aantonen gespecialiseerd onderwijs nodig te hebben, is in deze uitzonderlijke zaak ruimschoots onvoldoende om aan te nemen dat voldoende gewicht werd gehecht aan het hoger belang van de kinderen, die overigens niet vermeld worden op de bevelen, maar er wel rechtstreeks door geraakt worden nu hun beide ouders en meerderjarige zus het Schengengrondgebied moeten verlaten. Er is geenszins rekening gehouden met de leeftijd van de kinderen, noch met de volgens de voormelde rechtspraak van het Hof fundamentele vraag of zij gezien hun leeftijd (op het ogenblik van de bestreden beslissingen 16 jaar), na verblijf in het Rijk sedert de leeftijd van 7 jaar zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen. Waar verweerder nog verwijst naar nationale rechtspraak, moet gesteld worden dat deze in een continentale rechtstraditie geen precedentenwerking heeft en het principieel uitsluiten van de bescherming van artikel 8 van het EVRM van alle vormen van sociale relaties niet strookt met de *supra* aangehaalde rechtspraak van het EHRM. Eveneens is de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad aangaande het gezinsleven opgebouwd in illegaal verblijf niet dienstig, nu het middel is ontwikkeld in de zin van het privéleven in overwegend zeer langdurig legaal verblijf.

De Raad van State oordeelde reeds dat het aan het bestuur toekomt om in de motivering van de verwijderingsmaatregel te tonen dat het een juist evenwicht voor ogen had tussen het beoogde doel van de verwijdering en de ernst van de aantasting van het recht op het privéleven en familieleven van de betrokkene. Volgens die rechtspraak impliceert die afweging van belangen dat niet enkel rekening wordt gehouden met eventuele openbare ordefeiten (die thans niet worden opgeworpen noch aangetoond zijn) maar eveneens met de elementen die in het voordeel van de betrokkene spelen. De Raad van State stelde reeds een motiveringsgebrek en een schending van artikel 8 van het EVRM vast bij verwijderingsmaatregelen waarin bv. enkel melding wordt gemaakt van openbare ordefeiten maar geen enkele melding wordt gemaakt van de persoonlijke, familiale en sociale situatie van de betrokkene. (RvS 9 april 2002, nr. 105.428).

Een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM waarbij op afdoende wijze rekening gehouden wordt met de concrete situatie van verzoekers blijkt niet.

Het derde middel is gegrond en leidt tot de nietigheid van de tweede, derde en vierde beslissing.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES